

Arrest

nr. 252 913 van 15 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2021 aan de grens en wordt overgebracht naar het gesloten Transitcentrum Caricole.

1.2. Op 16 maart 2021 wordt verzoeker via videoconferentie gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Sorani machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 23 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd geboren op 15/12/1988 in Khala Diza (Sulemanyeh, Koerdische Autonome Regio). U woonde er samen met uw ouders, broers en zussen. U studeerde wiskunde aan de universiteit van Sulemanyeh en ging daarna in 2013 aan de slag als leerkracht in een school in Khala Diza. In uw studententijd was u vertegenwoordiger van de Koerdische Democratische Partij (KDP) van de wiskundefaculteit. In de praktijk was u echter niet politiek actief. In november 2015 begon u als vrijwilliger te werken en gaf u twee dagen per week les in een school van de Democratische Partij van Iraans Koerdistan (KDPI), in Koya, waar Iraans-Koerdische vluchtelingen verbleven.

In april 2017 werd u opgeroepen bij de politie en het kantoor van de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) van Khala Diza. Men ondervroeg u over uw bezigheden in het kamp van de KDPI en wilde dat u informatie zou doorgeven aan de PUK, zodat deze dit op zijn beurt kon doorgeven aan Iran. U weigerde dit. Men liet u een verklaring ondertekenen waarin gesteld werd dat u gewaarschuwd was maar dat u zelf de verantwoordelijkheid nam voor uw bezigheden. Hierna lieten ze u weer vertrekken.

Op 05/03/2018 werd u benaderd door twee leerlingen van de school van de KDPI die enkele dagen voordien uit Iran naar daar waren gevlucht, maar die ondertussen spijt hadden van hun vlucht en wensten terug te keren naar huis. Binnenkort zouden zij immers naar een militair trainingskamp in de bergen worden gestuurd waar de KDPI jongeren en mannen opleidde om te vechten tegen het Iraanse regime, en dit zagen de twee broers niet zitten. U had medelijden met hen en besloot om hen te helpen. Op 12/04/2018 vroeg u aan de jongens om uw auto te wassen. Terwijl zij uw auto wasten, gebod u hen zich te verstoppen in uw koffer en op die manier kon u hen uit het KDPI-kamp smokkelen. U bracht de broers naar een dorp met de grens van Iran waar hun oudere broer hen kwam ophalen.

Op 16/04/2018 ging u opnieuw naar het KDPI-kamp om les te geven, toen de hoofdverantwoordelijke van het kamp, M. R., u bij zich riep en u er van beschuldigde de jongens naar buiten te hebben gesmokkeld. U ontkende dit en vertrok weer uit het kamp. U besloot om er nooit meer terug te keren.

Op 29/04/2018 werd u terwijl u in uw auto zat, geconfronteerd met een andere zeer agressieve chauffeur die u probeerde van de baan te rijden. U sloeg verder geen acht op dit voorval. Op 31/05/2018 werd u toen u in uw auto zat echter opnieuw aangevallen. U was 's nachts op weg naar huis toen een BMW met geblindeerde ruiten het vuur op u opende. U was ongedeerd, maar besloot dat u Khala Diza zou verlaten. Ondertussen merkte u ook dat u geschadwd werd.

In augustus 2018 verhuisde u naar Erbil en vond ook daar een baan als leerkracht. Meer dan een jaar lang kende u in Erbil geen problemen. Af en toe keerde u ook nog terug naar Khala Diza om uw familie en vrienden te bezoeken. In november 2019 werd u benaderd door één van uw leerlingen, H. R.. Ze zocht op verschillende manier toenadering tot u, hetgeen u verdacht vond, en toen u naar haar informeerde bij haar vriendin bleek dat H. R. banden had met de KDP.

Op 03/09/2020 was u 's nachts op weg vanuit Erbil naar uw geboortedorp Khala Diza, toen u onderweg opnieuw werd ingehaald door een BMW met geblindeerde ruiten die op u begon te schieten. De zijspiegel langs de passagierskant werd geraakt, maar uzelf bleef ongedeerd. U besloot dat u hierna het land moest verlaten en begon uw vlucht te regelen. Op 11/12/2020 verliet u via de luchthaven van Erbil het land en ging naar Turkije. U reisde van daaruit met valse documenten naar Europa, waar u van plan was naar het Verenigd Koninkrijk te gaan waar uw vriendin verblijft, maar werd onderschept op de luchthaven van Zaventem. Op 21/02/2021 werd u tegengehouden door de douane. U diende op hetzelfde moment een verzoek in tot internationale bescherming en verblijft tot op heden in het gesloten centrum Caricole in Steenokkerzeel.

Ter staving van uw identiteit en uw asielerzoek legt u de volgende kopieën neer: uw paspoort, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, aangifte bij de politie van de eerste beschieting, foto's van de schade aan uw auto, eigendomsbewijzen van uw auto, bewijsstukken ivm uw vrijwilligerswerk als leerkracht bij KDPI-school, info over vermoorde leden van de KDPI, tewerkstellingsbewijzen, diploma's, een bewijs van goed gedrag en zeden, lerarenkaarten, en lidkaarten van de KDP.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, - u reisde immers met een vals paspoort en beweerde u echt paspoort te hebben weggegooid (zie verslag luchthavenpolitie)- rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren. U vreest bij terugkeer naar Irak om ontvoerd of vermoord te worden door de KDPI. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vrijwilligerswerk als leerkracht in het hoofdkwartier van de KDPI in Koya an sich niet wordt uitgesloten. Echter worden er wel vraagtekens geplaatst bij uw betrokkenheid bij de ontsnapping van twee minderjarige Iraanse Koerden uit het KDPI-kamp, en alle vervolgingsfeiten die u hierdoor gekend zou hebben.

Ten eerste acht het Commissariaat het weinig waarschijnlijk dat twee minderjarige Iraans-Koerdische vluchtelingen zouden worden toegelaten bij de KDPI, om daarna niet meer te mogen vertrekken en te worden gedwongen om een militaire opleiding te volgen. Uit de beschikbare objectieve landinformatie blijkt immers nergens dat de KDPI gebruik zou maken van gedwongen rekrutering of vrijwilligers die tegen hun wil zouden moeten blijven, aangezien er genoeg kandidaat-leden zijn die zich bij de KDPI zouden willen aansluiten (Zie blauwe map: COI Focus: Iran: "Het Koerdische Partijlandschap", p.12-14; "Iranian Kurds : Consequences of political activities in Iran and KRI", Danish Immigration Service, p.51-52). Daarnaast komt nog eens dat het profiel van de twee jongens zoals u hen beschrijft, niet overeen komt met de profielen waarnaar de KDPI op zoek is voor nieuwe leden. De KDPI hanteert immers verschillende voorwaarden alvorens nieuwe leden worden toegelaten, waaronder de voorwaarde dat kandidaat-leden minstens 18 jaar oud moeten zijn (Zie blauwe map: Country Policy and Information Note Iran: "Kurds and Kurdish political groups", UK Home Office, p.23; "Iran: COI Compilation", Austrian Red Cross, p.33). Bovendien blijkt uit de objectieve landeninfo dat de KDPI vooral op zoek is naar jonge hoogopgeleide mannen en vrouwen (Zie blauwe map: Country Policy and Information Note Iran: "Kurds and Kurdish political groups", UK Home Office, p.23). Rekening houdend met alle bovenstaande informatie is het dan ook zeer weinig plausibel dat een 14-jarige en een 16-jarige jongen (CGVS p.12), zonder aanwijsbare uitzonderlijke kwalificaties, door de KDPI gerecruteerd worden, gedwongen zouden worden om in hun kamp te blijven en er na een korte tijd naar een gevechtscamp zouden gestuurd worden. Bovendien blijkt ook dat het huisvesten en opleiden van nieuwe rekruten voor de KDPI erg kostelijk is ("Iranian Kurds : Consequences of political activities in Iran and KRI", Danish Immigration Service, p.51), waardoor het nog minder aannemelijk is dat de KDPI twee minderjarigen tegen hun wil zou willen opleiden.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat u zelf ook geen duidelijkheid kunt geven over de reden waarom de twee broers gedwongen zouden worden om in het KDPI-kamp te blijven. Uw verklaringen hieromtrent zijn uitermate vaag. Er wordt u meermaals gevraagd waarom mensen die zich hebben aangesloten bij de KDPI en daarna graag terug zouden willen vertrekken, niet gewoon zouden mogen vertrekken, maar u zegt het zelf ook niet zeker te weten (CGVS p.15-16, p.17). U denkt dat eenmaal iemand beroep heeft gedaan op de bescherming van de KDPI, je niet meer zonder hun toestemming het kamp mag verlaten (CGVS p.16; p.17). U geeft echter geen enkele duidelijkheid over de reden van dit verbod om te vertrekken. Gezien in de algemene landeninformatie nergens gewag wordt gemaakt van mensen die gedwongen zouden worden om bij de KDPI te blijven, en u dit fenomeen bovendien zelf ook niet kunt verklaren, kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan dit door u beweerde gegeven.

Voorts vindt het Commissariaat het ook opmerkelijk dat deze twee jongens precies u er uit zouden kiezen om om hulp te vragen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat nieuwe leden van de KDPI een zeer rigide screening moeten doorstaan om toegelaten te worden tot de organisatie, juist om te vermijden dat het Iraanse regime zou kunnen infiltreren ("Iranian Kurds : Consequences of political activities in Iran and KRI", Danish Immigration Service, p.51; COI Focus: Iran: "Het Koerdische Partijlandschap", p.13). Deze toelatingsprocedure houdt onder andere in dat zij door de band genomen al mensen binnen de KDPI moeten kennen (COI Focus: Iran: "Het Koerdische Partijlandschap", p.13-14). In tegenstelling tot het beeld dat u zelf scheidt over de rekrutering, waarbij u zegt dat jongeren hun vrienden en kennissen zien vertrekken en denken "het is makkelijk om dat te doen" (CGVS p.16), blijkt het dus om een nauwkeurige en doordachte procedure te gaan. Het is dan ook zeer vreemd dat de twee broers deze procedures zouden hebben doorlopen en meer dan waarschijnlijk ook al mensen binnen de KDPI zouden kennen, maar toch beslissen om hun onbekende wiskundeleerkracht aan te spreken voor hulp. Eens te meer gezien u hen voordien nog maar één of twee keer in uw les had gezien (CGVS p.15). Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u een soort vertrouwensband had met de twee broers, integendeel, u weet zelfs niet waarom zij in de eerste plaats hun thuis zijn ontvlucht (CGVS p.16). Gezien het bovenstaande kunt u dan ook niet aannemelijk maken dat, zelfs indien gelooft zou worden dat de twee broers niet vrijwillig mogen vertrekken –quod non-, dat ze net u er uit zouden kiezen om hulp te vragen met hun ontsnapplannen.

Bovendien is ook uw relaas over de ontsnapping van twee jongens aan sich, nogal eenvoudig en simplistisch. De ernst en risico's van de situatie lijken niet in verhouding te staan met uw aanpak en organisatie van de ontsnapping. Zonder dat u de jongens vooraf gewaarschuwd heeft om zich voor te bereiden, gebiedt u hen op een dag om uw auto te wassen en terwijl ze uw auto staan te wassen verstoppt u hen in de koffer van uw auto en rijdt dan gewoon het kamp uit (CGVS p.12; p.18). Ten eerste is het opmerkelijk dat, indien het aan nieuwe rekruten zo streng verboden was om het kamp te verlaten, u er gewoon in slaagt om hen in de koffer van uw auto langs de controleposten te vervoeren. Daarnaast is het ook vreemd dat twee 14- en 16-jarige jongemannen in de koffer van uw auto passen die nochtans niet uitzonderlijk groot is (zie groene map: foto's auto). U legt hierover ook divergerende verklaringen af. Gevraagd hoe u die twee jongens zomaar in uw koffer kon passen, zegt u dat u die dag toevallig de reserveband uit uw auto had gehaald waardoor er plaats voor hen was (CGVS p.18). Gevraagd waarom u die dag toevallig uw reserveband uit uw auto had gehaald, verandert u plots uw verklaringen en zegt u nooit een reserveband te hebben gehad (CGVS p.18). U ontkent ooit iets anders te hebben gezegd (CGVS p.18). Het beeld dat u scheidt van de ontsnapping van de twee jongens klinkt weinig geloofwaardig. De divergerende verklaringen die u hieromtrent aflegt, doen verdere afbreuk aan deze gebrekkige geloofwaardigheid.

Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat het gedrag van de PDKI, volgend op de verdenkingen van uw hulp bij de ontsnapping van twee van hun leden, logica en aannemelijkheid mist. Men zou u er immers niet alleen van verdenken hulp te hebben geboden bij de ontsnapping van deze jongens, maar bovendien zou men hieruit ook afleiden dat u een spion bent voor de PUK (CGVS p.14). Uit de algemene landeninfo blijkt dat de PDKI heel erg op zijn hoede is voor spionage door de Iraanse overheid en zijn bondgenoten (zie o.a. blauwe map: "Iranian Kurds : Consequences of political activities in Iran and KRI", Danish Immigration Service, p.51). Indien men u dus werkelijk zou verdenken onrechtstreekse banden te hebben met Iran, zou men er redelijkerwijs van uit kunnen gaan dat de PDKI dit ernstig onderzoekt. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u op geen enkel moment ondervraagd werd of geconfronteerd werd met deze verdenkingen (CGVS p.14). Meer nog, u werd opgeroepen bij de baas van het PDKI-hoofdkwartier, die u mondeling confronteerde met de verdwijning van de twee broers, maar nadat u iedere betrokkenheid ontkende, kon u gewoon weer vertrekken (CGVS p.18-19). Nadat men u gewoon liet vertrekken zou men u dan wel op zeer omslachtige wijze beginnen schaduwen en intimideren (CGVS p.18-20). Wat men hiermee precies hoopte te bereiken is echter compleet onduidelijk. U weet het zelf ook niet (CGVS p.19; p.20). De PDKI zou tot tweemaal toe uw auto beschoten hebben: één keer een maand na de ontsnapping van de jongens in mei 2018, en nog een keer meer dan twee jaar later in september 2020 toen u op weg was van Erbil naar Khala. Indien men u hiermee alleen probeerde te intimideren, is het niet duidelijk wat de PDKI met deze intimidatie precies hoopte te bereiken, zeker indien men in het achterhoofd houdt dat de ze u zelfs nooit ernstig ondervraagd hebben. Indien deze beschietingen echter echt bedoeld waren om u te doden, is het evenmin duidelijk waarom men hiermee zo lang zou wachten, waarom men u niet eerst zou ondervragen, en waarom men u steeds beschoot op een moment dat u in uw auto zat terwijl men zowel uw adres in Khala Diza als in Erbil kon kennen. Bijgevolg zijn zowel de motieven als de handelwijze van de PDKI van iedere logica gespeend. Indien de PDKI u werkelijk zou verdenken van spionage, is hun manier van handelen zoals door u wordt weergegeven, compleet ongeloofwaardig. Bijgevolg maakt

u het niet aannemelijk dat de KDPI u er ernstig van verdacht een informant te zijn voor de PUK, noch u omwille van deze reden op zulks omslachtige en onlogische manier te willen vervolgen.

Deze conclusie wordt nog eens sterk bevestigd door het feit dat u zelf aangeeft dat u zelfs na uw vlucht naar Erbil – waar u overigens nog meerdere jaren bleef- nog geregeld terug keerde naar uw thuis in Khala Diza (CGVS p.4). Uw frequente bezoeken aan Khala Diza zijn onverenigbaar met de bewering een ernstige vrees voor vervolging te hebben in uw geboortestreek. Bijgevolg kan er geen enkel ernstig geloof meer worden gehecht aan de verschillende vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest in de afgelopen jaren.

Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat u bij uw aanhouding op de Belgische luchthaven niets heeft verteld over uw problemen met de PDKI als oorzaak van uw vertrek uit Irak. Naast een misverstand over uw geaardheid (CGVS p.3; p.21), vermeldt u enkel dat u eigenlijk op weg was naar uw geliefde in het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier: verslag Caricole p.10). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat bevestigt u dat u in feite op weg was naar uw vriendin in het Verenigd Koninkrijk, toen u werd tegen gehouden op de luchthaven in België (CGVS p.3-4). Het CGVS vermoedt dan ook sterk dat dit de werkelijke reden is van uw vertrek uit Irak, hetgeen bevestigd wordt door het feit dat u initieel geen enkele melding maakte van uw problemen met de KDPI als oorzaak van uw vlucht.

Voor zover u naast uw vrees voor vervolging door de PDKI, ook nog zou vrezen om vervolgd te worden door de PUK omwille van uw activiteiten in het PDKI-kamp, dient het volgende opgemerkt te worden. Ten eerste haalt u dit zelf op geen enkel moment aan als reden van uw vertrek uit Irak (CGVS p.13-14). Daarnaast blijkt u in april 2017 enkele malen ter verantwoording te zijn geroepen voor uw activiteiten bij de PDKI, maar werd u na ondertekening van een document waarbij u afstand deed van uw recht op bescherming door de PUK weer vrijgelaten (CGVS p.10-11). De PUK zou immers nauw samenwerken met de Iraanse regering en de PDKI slechts toelaten op hun grondgebied om hen zo beter in het oog te kunnen houden (CGVS p.10). Nergens uit uw relaas kan afgeleid worden dat u sinds uw ondervragingen in 2017 nog ooit in contact kwam met de PUK, laat staan ernstige problemen met hen gehad zou hebben. Bijgevolg zijn er geen enkele indicaties om aan te nemen dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben voor de PUK bij terugkeer naar Irak, dit nog los van het feit dat de PUK weinig tot geen invloed heeft in Erbil waar u de laatste jaren voor uw vertrek verbleven heeft.

Uw documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Ten eerste dient opgemerkt te gaan dat het om allemaal kopieën gaat, waardoor de bewijswaarde van al deze documenten beperkt is. Uw paspoort, nationaliteitsbewijs en identiteitskaart, vormen een begin van bewijs van uw identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. De bewijsstukken ivm uw vrijwilligerswerk als leerkracht bij KDPI-school, tewerkstellingsbewijzen en documenten ivm uw werk als leerkracht, uw diploma's, een bewijs van goed gedrag en zeden, uw lerarenkaarten, vormen allen een begin van bewijs dat u als leerkracht heeft gewerkt in Irak, en kunnen indicatief zijn dat u een tijdje als vrijwilliger in een school van de KDPI heeft gewerkt hetgeen in bovenstaande niet wordt uitgesloten. De info die u neerlegt over vermoorde leden van de KDPI, bewijzen dat het Iraanse regime hooggeplaatste KDPI-leden vervolgt, maar dit heeft evenwel geen rechtstreekse betrekking op uw eigen asielrelaas. De lidkaarten van de KDP zijn indicatief voor een eventueel lidmaatschap bij de KDP hetgeen in bovenstaande nergens in vraag wordt gesteld. De aangifte bij de politie van de eerste beschieting, foto's van de schade aan uw auto en eigendomsbewijzen van uw auto, kunnen op zich niet aantonen dat u effectief beschoten werd door de KDPI, te meer het slechts kopieën betreffen (overigens net als de bewijsstukken dat u voor de KDPI heeft gewerkt). De bewijskracht van deze stukken zijn dan ook zeer beperkt, te meer gezien de grote corruptie en documentfraude in Irak (zie blauwe map: COI Focus Irak: Corruptie en documentfraude). Dergelijke kopieën kunnen dan ook geenszins opwegen tegen de hierboven gedane vaststellingen inzake de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas.

Op 18/03/21 ontving het Commissariaat een mail waarin u met aandrang vraagt om overgeplaatst te worden uit het gesloten-centrum Caricole. U wijst hierbij op uw slechte mentale toestand (zie administratief dossier: mail 18/03/21). Het CGVS is zich bewust van de impact die een opsluiting in het gesloten-centrum kan hebben op de mentale gezondheid van een verzoeker om internationale bescherming. Echter heeft dit element geen impact op de inschatting van uw nood aan internationale bescherming. Bijgevolg is het CGVS van oordeel dat u niet in aanmerking komt voor een vluchtelingenstatus zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iraq_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabielere

is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geïsoleerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low

level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen of uw administratief dossier blijkt dat u dergelijke persoonlijke omstandigheden kunt invoeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 13/1 van het Koninklijk Besluit (hierna: het KB) van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, en van de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij ontwikkelt het middel als volgt:

“Zoals uit het dossier en de beslissing blijkt, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden op 16.03.2021 via videoconferentie. Evenwel zorgt dit voor een schending van het eerste middel. Verzoekende partij verwijst reeds naar verschillende arresten van Uw Raad hieromtrent. Immers, het persoonlijk gehoor is cruciaal bij het onderzoek van de geloofwaardigheid van de verzoekende partij en zijn nood aan bescherming. Verzoekende partij moet bovendien erg gevoelige elementen voorleggen tijdens dit gehoor. Verzoekende partij moet dit gehoor in alle vertrouwen kunnen ondergaan. Bovendien had verzoekende partij problemen ten gevolge van de opsluiting, zoals ook per email meegedeeld aan het CGVS op 18.03.2021, slechts 2 dagen na zijn persoonlijk onderhoud. Het CGVS moet het gehoor in elk geval organiseren met respect voor artikel 7 (eerbiediging van het privéleven) en 8 (bescherming van persoonsgegevens) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot het gehoor bepaalt het KB van 11 juli 2003 dat: als een verzoeker wordt vastgehouden, het gehoor moet plaatsvinden op de plaats van de vasthouding (artikel 13); het gehoor moet plaatsvinden in omstandigheden die de vertrouwelijkheid garanderen (artikel 13/1). De modaliteiten voorzien in artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003 vinden hun oorsprong in artikel 57/5 Vreemdelingenwet. Op basis van dit artikel moet:

- het CGVS een verzoeker om internationale bescherming minstens één keer uitnodigen voor een persoonlijk gehoor;
- een Koninklijk Besluit de omstandigheden bepalen waarin dit gehoor zich moet afspelen.

Artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003 voorziet echter nergens het gebruik van een videogehoor. Uw Raad volgt het CGVS dan ook niet in de redenering dat het KB het gebruik van videogehoren niet uitsluit. In het kader hiervan heeft Uw Raad verwezen naar het arrest van de Raad van state van 7 december 2020 (nr. 249.163) dat stelt dat:

-de omstandigheden waarin het persoonlijk gehoor zich afspelen, worden bepaald door het KB van 11 juli 2003;

-een wijziging aan deze omstandigheden enkel via een bijkomstig KB doorgevoerd mag worden.

Uw Raad besluit dan ook terecht dat, door het niet respecteren van de omstandigheden bepaald door het KB van 11 juli 2003, het CGVS een onherstelbare substantiële onregelmatigheid heeft begaan die de capaciteiten van de verzoekende partij om zich vrij uit te drukken heeft beïnvloed. De beslissing van het CGVS dient dan ook te worden vernietigd.

Verzoekende partij verwijst onder andere naar Uw arrest nr. 247.396 van 14 januari 2021 waarin Uw Raad een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-Generaal voor Vreemdelingen en Staatlozen (CGVS) wegens schending van artikel 13/1 van het Koninklijk Besluit (KB) van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, vernietigt. Het CGVS nam deze weigeringsbeslissing op basis van een videogehoor met de verzoeker om internationale bescherming. Uw Raad verwijst in deze uitspraak naar het arrest van de Raad van State van 7 december 2020 (nr. 249.163). Hierin stelt de RvS dat:

-het KB van 11 juli 2003 het gebruik van een videogehoor door het CGVS niet toestaat;

-een wijziging aan de omstandigheden van het persoonlijk gehoor door het CGVS enkel door middel van een aanvullend KB doorgevoerd kan worden.

Tot op heden is aan deze situatie geen wijziging doorgevoerd en aldus zijn tot op de dag van vandaag persoonlijke onderhouden door middel van een videogesprek nog steeds in strijd met artikel 13/1 van het Koninklijk Besluit (KB) van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. Verzoekende partij verwijst nog bijkomend naar volgende arresten die het bovenstaande nog recentelijk hebben bevestigd: arrest van Uw Raad van 05.03.2021 (n° 250 489 in de zaak 257 095/X) en een arrest van Uw Raad van 04.03.2021 (n° 250 337 in de zaak 257 303/ X)."

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève); de artikelen 48/3, 48/4 § 2, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht en artikel 4 van Richtlijn 2004/83. Verzoekende partij citeert artikel 4, lid 3 van de Richtlijn en ontwikkelt het middel als volgt:

"Het CGVS motiveert de bestreden beslissing op basis van informatie die het CGVS toevoegt aan het dossier en voegt er zijn persoonlijk oordeel aan toe zonder verzoekende partij hiermee te confronteren. Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS in eerste instantie verzoekende partij hiermee diende te confronteren. Daarnaast mag het persoonlijk oordeel van het CGVS geen reden zijn om een weigeringsbeslissing te motiveren. Tot slot stelt verzoekende partij vast dat het CGVS bepaalde verklaringen van verzoekende partij niet waarschijnlijk acht, doch dit betekent niet dat dit niet mogelijk zou zijn of helemaal wordt uitgesloten. Het ene sluit het andere niet uit en opnieuw, wordt het persoonlijk oordeel van het CGVS onterecht een beslissende factor. Verzoekende partij verwijst onder andere naar de bewoordingen "weinig waarschijnlijk" wat betreft dat de 2 broers worden toegelaten bij de KDPI, doch dit betekent niet dat het niet mogelijk is. Het CGVS verwijst naar de landeninformatie en stelt dat hierin niet wordt verwezen naar gedwongen rekruteringen of het tegenhouden van vrijwilligers die zouden willen vertrekken. Dit betekent aldus dat in dit rapport deze situatie niet wordt uitgesloten. Het niet vermelden van deze situatie in het rapport stemt niet overeen met het feit dat deze situaties zich nooit zouden voordoen, zoals het CGVS probeert voor te stellen. Daarover spreekt het rapport zich niet uit. Het CGVS leest aldus wat zij daarin wil lezen. In casu werden de 2 broers toegelaten en aldus dient hieraan niet te worden getwijfeld. Het persoonlijk oordeel van het CGVS mag geen rol spelen, minstens geen beslissende rol. Wat betreft het vertrek van de twee broers heeft verzoekende partij verklaard niet zeker te weten waarom ze niet kunnen vertrekken ook al wensten ze te vertrekken. Doch verzoekende partij legt dit ook verder uit en verduidelijkt dit wel. in tegenstelling tot wat het CGVS weerhoudt. Verzoekende partij verduidelijkte immers als volgt: "Dat weet ik niet zeker. Dat heeft te maken misschien met de regels van de partij. Want als de jaar komt bij dat complex, dan betekent het datje daar om hun bescherming komt vragen. En als je je daar inschrijft dan mag je niet zonder hun toestemming het verlaten. Maar waarom, dat weet ik niet, dat weten ze alleen zelf ". Wat betreft de vertrouwensband met de 2 broers heeft verzoekende partij niet gesteld dat er geen vertrouwensband was. Bovendien gaat het CGVS ervan uit dat er een vertrouwensband moet zijn opdat de 2 broers om hulp zouden vragen. Dit

blijkt nergens uit. De 2 broers zullen een goed gevoel gehad hebben bij verzoekende partij en het gevoel gehad hebben dat zij hem konden vertrouwen. De 2 broers hebben aldus hulp gevraagd aan verzoekende partij. Verzoekende partij kan hieromtrent ook niet meer verklaren gezien de 2 broers dit ook niet hebben toegelicht. Het enige wat met zekerheid kan worden gezegd is dat de 2 broers wel vertrouwen hadden in verzoekende partij. Wat betreft de ontsnapping hecht het CGVS geen waarde aan de verklaringen van verzoekende partij omdat deze eenvoudig en simplistisch zou overkomen. Verzoekende partij kan ook op dit punt het CGVS niet volgen. Immers, het is niet omdat een ontsnapping eenvoudig en simplistisch wordt uitgevoerd dat dit geen kans op slagen zou hebben en dat deze niet zou hebben plaatsgevonden. Soms zijn de meest eenvoudige ontsnappingspogingen de meest succesvolle. In elk geval was dit voor deze ontsnapping toch het geval en was deze ontsnapping van de 2 broers een succes. Wat betreft het gedrag van PDKI, kan verzoekende partij enkel meegeven wat hij heeft meegemaakt. Er kunnen verschillende redenen achter het gedrag van de PDKI gelegen zijn, doch deze zullen elk vermoedens zijn van verzoekende partij. Hij verklaarde hieromtrent: "Ik weet het niet wat de bedoeling was. Misschien om mij bang te maken of mij te vermoorden en te laten zien dat ik zo kan doorgaan, ik weet het niet. Of misschien om mij te dwingen naar hen terug te keren zelf ik weet het niet." p. 19 persoonlijk onderhoud. "Dat weet ik niet. Ze dachten zelf op die manier. Ik weet niet hoe ze denken. Ik had die gelegenheid niet gekregen om dat te vragen." p. 20 persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij kan enkel andermaal herhalen dat hij zelfs tot 2x toe beschoten werden aldus de PDKI niet lichtzinnig om is gesprongen met hetgeen er is gebeurd." Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zet verzoekende partij het volgende uiteen: "Verzoekende partij wil vooreerst wijzen op zijn slechte mentale toestand, waardoor hij wel degelijk een kwetsbaar profiel heeft. Zijn email van 18.03.2021 naar het CGVS is een bewijs van zijn slechte mentale toestand. Ten tweede benadrukt verzoekende partij dat niet alle informatie die door het CGVS is aangehaald in de bestreden beslissing voldoende actueel is. Buiten 1 rapport dateren de overige rapporten van 2019 en 1 van 2020, wat aldus niet voldoende recent te noemen is. Zulke belangrijke beslissing, meer specifiek beslissingen over het al of niet toekennen van subsidiaire bescherming kunnen niet zomaar genomen worden op basis van niet actuele informatie. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat de rapporten voldoende actueel zijn om de veiligheidssituatie in Irak te beoordelen zeker omwille van het feit dat vernoemde regio bijzonder onstabiel is. Verzoekende partij benadrukt dat gezien de evoluerende veiligheidssituatie in gebieden die zijn getroffen door gewapende conflicten zoals in casu, moeten bronnen die ouder zijn dan zes maanden worden beschouwd als niet voldoende geactualiseerd. De algemene veiligheidssituatie is nog steeds precair in Irak, waar IS aan een opmars bezig is. Daarbovenop komt de uitbraak van het Coronavirus die niet controleerbaar is omwille van een slechte gezondheidszorg en zwakke veiligheidsmaatregelen. Op 04.09.2020 werd er zelfs gemeld dat er meer dan 5.000 besmettingen met het coronavirus in de laatste 24u werden vastgesteld, en dit zijn dan nog slechts de geregistreerde. Zie: <https://www.aliazeera.com/news/2Q20/09/7000-health-workers-dead-coronavirus-amnesty-live-200904001933968.html>. geraadpleegd op 02.04.2021. Ondertussen is er op 17.09.2020 reeds sprake van meer dan 300.000 besmettingen en de onmogelijkheid van het Iraakse gezondheidszorg om dit aan te pakken met alle catastrofale gevolgen voor de bevolking: "The rate of confirmed cases of coronavirus disease 2019 (COV1D-19) infections is increasing rapidly and on 17 September cases exceeded 300,000. Iraq's dilapidated health system has limited capacity to contain the virus' spread or to treat those affected. Reduced revenues also limit the government's capacity to deal with the outbreak." (<https://www.garda.com/crisis24/country-reports/iraq>, geraadpleegd op 02.04.2021). Er heerst er aldus een ware catastrofale crisis. Tot slot benadrukt verzoekende partij dat Irak onveilig. "Ten gevolge van een zeer volatiële veiligheidssituatie, wordt het formeel af geraden om zich naar Irak te begeven. In heel Irak is er nog geweld en vinden nog steeds aanslagen plaats. In de autonome regio van Koerdistan is een militaire operatie aan de gang (https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/irak, geraadpleegd op 02.04.2021)."

Verzoekende partij vraagt in hoofdorde, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal van 23.03.2021, en later aan hem betekend, te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde, vraagt verzoekende partij de bestreden beslissing van de commissaris-generaal van 23.03.2021 en later aan haar betekend, te hervormen en haar het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift de bestreden beslissingen en de BJB-aanstelling toe.

3. Beoordeling

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker wordt vastgehouden in het gesloten Transitcentrum Caricole in Steenokkerzeel en dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming plaatsvond door middel van een videoconferentie.

De bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en werd genomen in toepassing van artikel 57/6 § 2 van de Vreemdelingenwet. Door middel van deze beslissing heeft de verwerende partij zich uitgesproken over de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 48/6 § 1, 1^e lid van de Vreemdelingenwet is de verzoeker om internationale bescherming gehouden *“alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen”*.

Verder bepaalt artikel 48/6 § 1, 2^e lid dat de in het eerste lid bedoelde elementen onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient, omvatten. Om de verzoeker om internationale bescherming de gelegenheid te bieden deze elementen voor te leggen, met inbegrip van zijn verklaringen over de redenen voor het indienen van zijn verzoek, wordt een persoonlijk onderhoud met de verzoeker georganiseerd door de commissaris-generaal. Het recht om te worden gehoord moet de verzoeker de gelegenheid bieden om alle elementen ter staving van zijn verzoek uiteen te zetten en toe te lichten en stelt de commissaris-generaal ook in staat om met volledige kennis van zaken over te gaan tot een individuele beoordeling van de relevante feiten en omstandigheden van het verzoek en de nood aan internationale bescherming van de betrokkene. Het persoonlijk onderhoud is dan ook cruciaal voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en het bepalen van de nood aan bescherming, in het bijzonder de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet indien een verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst.

Verzoekende partij wijst er op dat hij zich in een slechte mentale toestand bevindt en dat hij problemen had ten gevolge van de opsluiting, wat op 18 maart 2021, twee dagen na het persoonlijk onderhoud werd meegedeeld aan het CGVS.

De Raad benadrukt dat, tijdens de persoonlijke onderhouden bij het CGVS, van verzoekers om internationale bescherming wordt verwacht dat zij verklaringen afleggen en elementen meedelen over individuele omstandigheden alsook de situatie in hun land van herkomst, die bijzonder delicaat en gevoelig kunnen zijn. Zij moeten dan ook hun verzoek kunnen toelichten in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat zij uitvoerig de redenen voor hun verzoek om internationale bescherming kunnen uiteenzetten. Dit draagt er ook toe bij dat de commissaris-generaal over zo volledig mogelijke informatie beschikt en dat het risico op een foute beoordeling van verzoekers vrees wordt beperkt.

Aldus moet het gehoor van een verzoeker om internationale bescherming verlopen met eerbiediging van de artikelen 7 en 8 van het Handvest. Deze artikelen garanderen respectievelijk het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de woning en de communicatie alsook het recht op bescherming van persoonsgegevens en het recht op inzage in de over een persoon verzamelde gegevens.

Artikel 13 van het KB van 11 juli 2003 over de werking van en de rechtspleging voor het CGVS luidt als volgt: *“Indien de asielzoeker overeenkomstig de artikelen 74/5 en 74/6 van de wet wordt vastgehouden of in een penitentiaire instelling in hechtenis wordt gehouden, wordt hij gehoord op de plaats van de vasthouding of de hechtenis.”*

Artikel 13/1 van dit KB luidt als volgt :

“Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

Het gehoor vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon.

De ambtenaar kan niettemin de aanwezigheid van andere personen die niet voldoen aan de voorwaarden om op te treden als vertrouwenspersoon aanvaarden wanneer de aanwezigheid van één van hen noodzakelijk lijkt om tot een adequaat onderzoek van de aanvraag over te gaan. Deze personen komen niet tussen tijdens het gehoor, maar hebben de mogelijkheid om mondelinge

opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor binnen het kader dat wordt bepaald door de ambtenaar die het gehoor afneemt.

Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor.”

De modaliteiten voorzien in artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003 vinden hun juridische grondslag in artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de relevante bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.”

Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Zowel de Europese wetgever als de Belgische wetgever hebben met deze bepalingen uiting gegeven aan hun wil om aan asielzoekers het recht om te worden gehoord, te garanderen.

Zoals in het verzoekschrift terecht wordt opgeworpen, voorziet artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003 niet in het gebruik van een videoconferentie voor het houden van een persoonlijk onderhoud noch laat dit artikel het gebruik van deze methode toe. Ter terechtzitting verklaart de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal zich te schikken naar de wijsheid van de Raad wat de aangevoerde schending van artikel 13/1 van het voormeld KB betreft.

De Raad wijst er nogmaals op dat de Raad van State in zijn arrest nr. 249.163 van 7 december 2020 het volgende heeft uiteengezet: « *Les conditions dans lesquelles l'audition d'un demandeur de protection internationale doit se dérouler, sont régies par l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement. La modification de ces conditions, notamment par l'ajout de règles relatives à la tenue d'auditions par vidéoconférence que l'arrêté royal du 11 juillet 2003 ne prévoit pas et ne permet pas, ne peut s'opérer que par l'adoption d'un arrêté royal.* » (vrije vertaling: De omstandigheden waarin het gehoor van een verzoeker om internationale bescherming moet verlopen, zijn geregeld in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De wijziging van die omstandigheden, met name door het toevoegen van regels met betrekking tot het houden van gehoren via videoconferentie die het koninklijk besluit niet voorziet en niet toelaat, kan enkel plaatsvinden door het aannemen van een koninklijk besluit.).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat in het kader van een beroepsprocedure tegen een beslissing ten gronde, -dit is een beslissing waarbij de elementen die aan de basis liggen van een beschermingsverzoek in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet worden beoordeeld-, de modaliteiten van het persoonlijk onderhoud een determinerend karakter hebben in het onderzoek van de algemene geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming.

Door de modaliteiten van het onderhoud opgelegd in artikel 13/1 van het voormeld koninklijk besluit niet te respecteren, heeft de verwerende partij een substantiële onregelmatigheid begaan.

Aangezien de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, kan een gehoor van verzoeker tijdens de terechtzitting deze substantiële onregelmatigheid niet herstellen.

Bijgevolg moet de Raad de bestreden beslissing vernietigen, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld.

Gelet op het voorgaande moeten de overige middelonderdelen in het verzoekschrift niet worden behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 februari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. POLLET